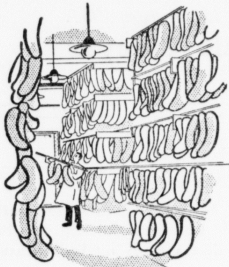

Kunngering.

At roknskapurin fyri 1950 hjá Tórshavnar kommunu og úrdráttur av roknskapi hjá hjálparkassanum fyri sama ár eru til skjals á býráðsskrivstovuni frá 15. til 28. august í ár frá kl. 11—13, verður her gjørt kunnigt.

TÓRSHAVNAR BÝRÁÐ, tann 13. august 1951.

Tað eru roykpýlsurnar íð duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í royk-rúmið hjá Houlberg, har hundrad-tals nossligar roykpýlsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpýlsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddarar, vælsaltarar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG %
KØDBYEN KØBENHAVN

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISÉRET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og fløskur aftur. **Sendið tómte góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging.. telf. 372 Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging.. telf. 372 Føroya Vanlukutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

MINNIST BARNAHJALPINA!

»Nú siga tey tað, at Ketil hevur koyrt Lias Berint útav hin dagin. — Ja hví skuldi hann annars detta oman beint á slætthanum við Oyragjógv — bara fyri at fáa loddseðlarnar upp á jörðina frá honum. — Tí loddseðlarnir vóru á bátinum, tað segði Tummas frá Klávusi. Og nú fer Ketiliskona dragandi mannin til altars í dag, tey siga hann er blivin heilt órur av angri, hann sær ikki út sum eitt menniskja longur. Á tú góðasti, sum vit eru ringar um hetta, tað va vist trúgva vit ikki eitt orð av hesum — bara illar tungur».

Kirkjuklokkan gekk, Ketil og konan fóru avstað; tey høvdu eitt kamfirdropaglas, sum tey rættu ímillum sín at rúka at, tað hjálpti so væl ímóti at fáa ilt í kirkjunni. Spakfór og tígandi fara tey, hann undan og hon aftaná eftir götuni. Tey andrast á, so nógvar fólk ið er á ferð í dag, men geva sær einki far um tað meira. Í teirri hálmmyrku forkirkjunni siggja tey sær høvi til at rúka aftur at dropaglasinum, so fara tey innar, hartey vóru von at sita.

Kirkjan var full. Ein hópur av fólki, sum ikki var vant at siggja, ast har, hevði troðkað seg upp á loftið og í forkirkjunna, tí tey vildu siggja Ketil, hann skuldi vera ógiligur.

Tummas sat á loftinum, skráði og spýtti út undir væðingina. Hann var ikki ávilgigur, óvist, hvussu hetta fór at spæla av.

Tær báðar gomlu genturnar sótu og toygdu hálsarnar og hugdu at durunum, royndu at vísa seg forfardar, eyguni glógvaðu í teimum og tær ryktu munnarnar saman.

Tá koma Ketil og konan inn eftir gólvinum, hann undan við hondunum samanlatnum framman fyri sær og boygnum høvdi, stillisligur og friðmerktur. Aftaná kemur konan, eitt sindur hokin sum allar messukonur, haldandi sjalið saman um seg, rætt tað sama sum altíð tá hon var messugestur. Tað fór sum eitt suð gjøgnum kirkjufólkið, eitt varligt tesk gjøgnum flokkinn: Ja, men hann er, sum hann plagar.

Tá fall allar riðilin frá: »Nei, tað er vist, soleiðis er ein manndrápari ikki vorðin. Skamm og last í henda slatur, hann skuldi ikki sloppið snikkaleysur, ið pentar sovorðnar skemdarinnisögur samane».

Tummas fanaði: »Eg havi einki sagt, tað er einki at ilkenna meg fyri». Hann sá hesi grimu eyguni, fólk settu á hann, og ein ungur kom sær fram at til at ramma honum stívlátrónan á skinnabeinið.

Tær gomlu genturnar stytta hálsarnar, so barkaknettini gluppu niðurundir aftur blusukragarnar. »Nei, tað sögdu vit altíð, at tað vóru illar tungur, ið høvdu sett hetta saman, at fólk skal fáa seg til at gera sovorðið».

Ketil og konan fóru til altars, tí tað var tað næsta, tey sluppu Gudi; tey skuldu royna tann síðsta útveg fyri at fáa grindarokning.

ina goldna, at biðja fyri sjálvum altaranum.

Tá ið fólk ið kom aftur úr kirkju, var øll bygðin uppi á floti, sögan um Ketil var fylt niður í øll úttanbygðafólk, sum vóru á staðnum, og hon var farin í telefonina bæði í oyggj og úr oyggj. »Alt er lygn«, sigur kirkjufólkið, »vit siggja tað á manninum».

Umskiðtið var ræðuligt, bygðarfólkið vildi beina fyri teimum, sum høvdu fylt tey við lygusögum. Óvitarnir tóku aðra av teimum gomlu gentunum niðri undir kirkjugarðinum, bundu skjúrtini upp um høvdið á henni og málaðu hana reyða um dintilin. Hon mátti eta hol í skjúrtini fyri at loysa upp aftur.

Úti við leggingartíð kom Tummas gangandi millum býlingarnar. Tann elsti sonurin tók vegin av honum: »Nú Tummas, eingi tíð-indir?»

»Nei, eg veit einki. — Hann sær út til at menna høgættaa aftur».

»So, tú veit eingi tíðindi. Eg hoyri, tí leggur pápa mín undir manndráp, tað mátti verið stór tíðindi».

»Eg havi ikki talað tað».

»Nei, tað ber tile. Tann elsti sonurin tók í bringuna á honum, hirti hann oman av vegnum í eitt móruhol og flongdi hann: »Næstu ferð, tú æruskemmur fólk, verður tú kjaftibrotin». So blakaði hann hann frá sær.

Innkomin sigur hann konuni hetta, hann hevur gjørt, og lær at.

»Tú er ikki rættssaktaður«, ræðist konan, »leggja hendur á mannin. Hví meldaði tú hann ikki?»

»Hví meldaði tú hann ikki? Til hvat fanan — lata rættin fáa hann at ama pengar útav, konan og börnini svólta frammanundan».

Dagin eftir var sjóveður og feðgarnir fóru á flot, men teir fingi einki, annan og triðja dagin fingi teir heldur einki at avreiða. Fjórdi kvöldið, tá ið miðlingasonurin kemur oman at draga við teimum og sær einki livandi í bátinum hjá teimum úttan teir brosmukálvar, tá heldur hann fyri: »Tað er forbannað, sum tað er oyði korti».

Ketil svarar spakuliga: »Nei, stakkalur, tað er ikki forbannað oyði, men tað er vælsignað oyði». So fór hann at húsum staroygdur og hævurtungur.

»Hvussu gekkst tykkum í dag, bóru tit við fisk?» spurdi konan við málksjálva.

»Nei, vit truffu ikki við. Nú hava vit roynt so trúliga, at eg hugsi, tað er onga nýttu til at royna aftur, um enn tað skuldi viðrað í morgin».

Tey fóru tíðliga til songar um kvöldið, men hjúnini sovnaðu ikki, løgu tígandi hvørt í sínum lagi.